

61. f. ०यज्ञी und ०यज्ञ्या P. 4, 1, 81.

देवपातक adj. von den Devajāta bewohnt gaṇa राजन्यादि zu P. 4,

2, 53. देवपातक von den Devajātu bew. v. l.

देवपानेय m. metron. von देवपानो MBh. 1, 3163.

देवयोग देव + योग) m. göttliche Fügung, Fügung des Schicksals: ०योगेन und ०योगात् so v. a. zufällig HARIV. 4988. VET. 24, 16.

देवरथ देव + रथ) m. ein göttlicher Wagen MBh. 1, 634. Viell. nur fehlerhaft für देवरथ.

देवरथायिन m. patron. von देवरथ gaṇa तिकादि zu P. 4, 1, 154.

देवराज (von देवराज) n. N. eines Sāman Ind. St. 3, 220.

देवराजक = देवराजेन कृतम् (संज्ञायाम्) gaṇa कुलालादि zu P. 4, 3, 118.

देवराजिक adj. (f. घ्रा und ई) von देवराज gaṇa काश्यादि zu P. 4, 2, 116.

देवराज्य (von देवराज) n. die Herrschaft über die Götter MBh. 5, 522.

— Vgl. देवराज्य.

देवराति (von देवरात) m. patron. des Gānaka: पाञ्चवल्क्यमुषिप्रेष्ठं देवरातिर्महापशः । पप्रच्छ जनको राजा MBh. 12, 11546. des mit dem König Gānaka in Verbindung auftretenden Jāgñavalkya Schol. zu ÇAT. Br. 14, 4, 2, 5.

देवल m. patron. von देवल Āçv. ÇR. 12, 14. PANKAV. Br. 14, 11, 18.

देवलक m. = भौत HAR. 150; dieses fassen ÇKDR. und WILS. hier in der Bed. von Verehrer böser Geister auf; aber भौत ist auch = देवलक.

देवलोचक देव + ले०) m. Astrolog TRIK. 2, 8, 25.

देवार्ता 1) adj. zu Devavāta in Beziehung stehend: ऋग्निं स्तुहि देवार्ताम् RV. 3, 23, 3. — 2) m. patron. des Sṛṅgaja RV. 4, 15, 4. 6, 27, 7.

देवविद् देव + विद्) adj. subst. das Schicksal der Menschen kennend, mit der Astrologie vertraut, Astrolog VARĀH. BRH. S. 2, 15. 23. 24, 3. 43 (34), 13. 47, 3. 78. BRH. 27, 6. RĪGA-TAR. 3, 485.

देवशर्म m. patron. von देवशर्मन् gaṇa वाह्यादि zu P. 4, 1, 96. gaṇa ग-हादि zu 2, 138. Davon adj. देवशर्मैयि.

देवसंपन्न देव + स०) adj. vom Schicksal begünstigt; davon nom. abstr.

०संपन्नता KĀM. NĪTIS. 4, 7.

देवस्थानि m. patron. von देवस्थान gaṇa पैलादि zu P. 2, 4, 59.

देवकृतक देव + कृत) 1) adj. vom Schicksal geschlagen AMAR. 46. — 2) n. ein Schlag des Schicksals PRAB. 89, 7. — Vgl. देवोपकृतक.

देवकृत् adj. (f. ई) von देवकृत् gaṇa कण्वादि zu P. 4, 2, 111.

देवकृत् m. patron. von देवकृत् gaṇa गर्गादि zu P. 4, 1, 105.

देवाकरि (von दिवाकर) 1) m. ein Sohn der Sonne, patron. Jama's und Çani's (des Planeten Saturn). — 2) f. ई die Tochter der Sonne, Bein. der Jamunā, ÇKDR. WILS.

देवातिथ्य adj. zu Devātithi in Beziehung stehend: सामन् LĀTJ. 7, 2, 1. Ind. St. 3, 220.

देवात्यय देव + अत्यय) m. Gefahr in Folge von ausserordentlichen Naturerscheinungen: दिव्यात्तरिक्तभूमिपूपातेषु यद्वाव्यग्रं स देवात्ययः VARĀH. BRH. S. 2, b.

देवादिक (von 1. दिव् + घ्रादि) adj. zu der mit दिव् beginnenden Reihe, zur 4ten Klasse der Wurzeln gehörig P. 8, 3, 65, Sch.

देवानीक (von देवानीक) n. N. eines Sāman Ind. St. 3, 220.

देवार्प (von देवार्पि) m. patron. des Indrota ÇAT. Br. 13, 5, 4, 1.

देवारिप? MBh. 4, 1712.

देवावध (von देवावध) m. patron. des Babbru AIR. Br. 7, 34.

देवासुरै (von देव + असुर) adj. f. ई auf Götter und Asura bezüglich ÇAT. Br. 11, 1, 9, 9. ग्रन्थ u. s. w. P. 4, 3, 88, VĀRTT. वैर die zwischen Göttern und Asura bestehende Feindschaft P. 4, 3, 125, VĀRTT. das Wort देवासुर enthaltend, von einem Adhājā oder Anuvāka gaṇa विमुक्तादि zu P. 5, 2, 61. — Vgl. देवासुर.

दैविक (von देव) adj. den Göttern eigen, göttlich: घृहारात्र M. 1, 65. युग 72. 79. den Göttern geltend, ihnen zu Ehren veranstaltet: कर्मन् SĀJ. zu ÇAT. Br. 1, 1, 4, 9. आह BhAVISHJA-P. bei KULL. zu M. 3, 254. von den Göttern kommend: व्याधयः KĀTJ. in Z. d. d. m. G. 9, 676. तोय M. 8, 409. दुःख BHĀG. P. 5, 14, 34. राजदैविक (व्यसन) JĀGñ. 2, 113. मरादैविकं नष्टं भाण्डम् 197. राजदैविकतस्करैः (hier subst. Schicksal) 66.

दैविन् VET. 27, 2 nach LASSEN Astrolog (von दैव), aber es ist offenbar देवो st. देवो zu lesen.

देवोदास 1) adj. zu Divodāsa in Beziehung stehend RV. 8, 92, 2. LĀTJ. 3, 4, 7. 6, 10, 11. Ind. St. 3, 220. — 2) m. patron. von Divodāsa Āçv. ÇR. 12, 10. PRAYARĀDHJ. in Verz. d. B. H. 55, 7.

देवोदासि (wie eben) m. patron. des Pratardana ÇĀNEN. Br. 26, 5. des Parukkhēpa Ind. St. 1, 214, N. 3.

देवोद्यान देव + उद्यान) n. Götterhain, Göttergarten R. 3, 52, 39.

देवोपकृतक देव + उपकृत von कृन् mit उप) adj. vom Schicksal geschlagen, — verfolgt KĀM. NĪTIS. 9, 23. 35. — Vgl. देवकृतक.

दैव्य (von देव) 1) adj. f. देवी (vgl. u. देव) und दैव्या, göttlich P. 4, 1, 85, VĀRTT. 3. P. 4, 3, 60, KĀR. 3. जन RV. 2, 30, 11. 4, 34, 3. 5, 13, 3 u. s. w. वचस् 4, 1, 15. घवस् 5, 37, 7. सक्तस् 4, 42, 6. केतु 1, 27, 12. रथ 9, 111, 3. ऋत्विजः 10, 2, 1. ऋषयः 130, 7. AV. 6, 41, 3. व्रत RV. 1, 92, 12. 7, 73, 3. सवितर (vgl. u. देव) 1, 33, 5. मनस् (vgl. u. देव und दैव) AV. 7, 32, 2. भिषज्ञा (die Açvin) RV. 8, 18, 8. हेतारार (in den Āpri) 1, 142, 8 u. s. w. ऋग्निर्नृता भग् इव क्षितीनां देवीनां देव ऋतया ऋतावा 3, 20, 4. विशः 34, 2. VS. 6, 6. 17, 86. वाच AV. 5, 20, 4. 6, 21, 2. नौ RV. 10, 63, 10. घोषधयः AV. 3, 23, 6. 11, 4, 16. इष्वो देवीः 1, 19, 2. इष्वो देव्याः 17, 1, 28. पञ्च दिशो देवीर्षमवतु देवीः VS. 17, 54. मा ते कृत्या मुनतु दैव्यायाः RV. 10, 87, 19. — H. 64. — 2) n. göttliche Wirkung, — Macht: यदीदिदं मरुतो मारुतेन यदि देवा दैव्येनिदगार AV. 4, 27, 6. = देव göttliche Fügung, Schicksal BHAR. zu AK. 1, 1, 4, 6. ÇKDR.

दैशिक (von देश) adj. subst. 1) auf den Ort bezüglich, örtlich; neben कालिक BHĀSHĀP. 120. — 2) ortskundig, Wegweiser MBh. 12, 2162. 4452. 12453. R. GORR. 2, 98, 15. uneig.: कृचिर्गन्धं दैशिकम् MBh. 1, 3599. — 3) ein Wegweiser auf geistigem Gebiete, lehrend, anzeigend, Lehrer: यदहं तव दैशिकः HARIV. 1629. धर्मस्यैते हि दैशिकाः MBh. 13, 7556. पितरं मोक्षदैशिकम् 12, 12137. प्राडुर्भावं गमिष्यामि तदात्मज्ञानदैशिकम् 13104. — 4) zum Lande gehörig, Landeskind: चक्र काष्मीरिकाणां च दैशिकानां समाश्रयः RĪGA-TAR. 6, 303. मठं च विदधे स्थित्यै दैशिकानां द्विजन्मनाम् 304. — Vgl. देशिक, देश्य.

देश्यै m. metron. von दिष् gaṇa प्रुधादि zu P. 4, 1, 123.

दैष्टिकै (von दिष्ट) m. Fatalist P. 4, 4, 60.

दैहिक (von देह) adj. f. ई am Körper befindlich, stattfindend, körper-